

ACTE I

ESCENA 1

Entren per un cantó John Lincoln amb George Betts i el seu germà, Clown, i per l'altre entra Francis de Bard arrossegant per un braç Doll Williamson, una dona forta i robusta.

DOLL

¿Cap on m'arrossegueu?

DE BARD

Cap on em plagui. Sou el meu premi i declaro que em sou propietat.

DOLL

¿Que us sóc propietat? Au, va, poca-solta! Sóc la dona d'un senzill i honest fuster, i tot i que no sóc prou maca per agradar a un marit, em nego a rebaixar-me davant d'un desconegut. Les mans fora, doncs, quan us ho mano!

DE BARD

Veniu amb mi, i en silenci, o us hi obligaré.

DOLL

¿Obligar-m'hi? Cara de gos! Sabeu que vau seduir la dona del

joier i li vau prendre la plata, i en tornar-li la dona a casa li vau fer pagar, com un enze, per haver-la mantingut.

DE BARD

I al vostre marit també l'hi faré fer, si em dóna la gana.

*Entren Caveler amb un parell de coloms, Williamson
el fuster i Sherwin, que el segueix.*

DOLL

Doncs aquí el teniu. Ja l'hi podeu dir vós mateix, si us hi atreviu.

CAVELER

No em segueixis més. Et dic que no els tindràs.

WILLIAMSON

Els vaig comprar a Cheapside,* i en vaig pagar el preu.

SHERWIN

Ho va fer, senyor, és ben cert, i vós l'ofeneu doblement, per prendre'ls-hi i per no pagar-los-hi.

CAVELER

Doncs, si els va pagar, ja en té prou veient com ara els tinc jo. Una mica de vedella amb sopa de pa ja serveix als de la seva mena. ¿O és que potser els coloms són menjar per a un fuster pollós?

* Principal mercat d'aliments de Londres, al cor de la City.

LINCOLN

És dur veure com la paciència dels anglesos ha d'estar sotmesa als abusos dels forasters, sense que s'atreveixin a venjar-se de les ofenses.

GEORGE

Lincoln, tornem-nos-hi i deixem de suportar aquests abusos.

LINCOLN

No podem, Betts. Tingues paciència i escoltem més.

DOLL

¿I doncs, marit? ¿Què? ¿Un foraster us pren el menjar i un altre la dona? Verge Santa!, no crec que la carn i la sang ho puguin tolerar.

LINCOLN

¿És que això no canviarà, doncs? ¿Haurem de callar davant l'ofensa?

GEORGE

Entrem-hi i ajudem-los a venjar-se de les injúries.

DE BARD

¿Qui és aquest que parla de venjar-se? El meu senyor ambaiador haurà de tornar a renyar el vostre alcalde si no us fa castigar per aquest atreviment tan insolent.

WILLIAMSON

És ben cert que el nostre alcalde, per les queixes que havia re-

but del vostre ambaixador, em va enviar un dia a la presó de Newgate perquè, sense voler, anant pel carrer, no vaig deixar passar primer un foraster. Vosaltres podeu fer el que vulgueu; la dona del joier, i ara la meva, han d'estar a les vostres ordres.

GEORGE

Tots dos sou uns beneits ben pacients per aguantar-ho.

DE BARD

¿Aguantar-ho? Corregeix les teves paraules, o que ho faci ell, si pot o si gosa. Us asseguro, companys, que ni que fos la mateixa dona de l'alcalde de Londres, tan bon punt fos meva, me la quedaria; encara que anéssiu dient que no.

GEORGE

Us asseguro, llombard,* que aquestes paraules us costarien cares si no em veiés dominat pel deure i l'obediència. ¿La dona de l'alcalde de Londres? Déu meu, ¿a això hem arribat?

DOLL

I bé, Betts, ¿és que jo no sóc tan estimada pel meu home com ho és la dona de l'alcalde per ell? (*A Williamson.*) ¿I vós patireu la vostra pròpia vergonya, sense fer-hi res? (*A De Bard.*) Traieu-me les mans de sobre, foraster orgullós, o us juro per aquell que em va crear que si els homes tenen els cors sense sang per atrevir-se a atacar un foraster, les dones sí que els sa-

* De la Llombardia, al nord d'Itàlia. Però en anglès el significat del mot es va estendre i va passar a denominar qualsevol estranger que es dediqués al comerç o a la banca.

brem donar el que es mereixen abans d'aguantar més temps els seus abusos.

DE BARD

Senyora, us dic que vindreu amb mi.

DOLL

No toqueu la Doll Williamson, si és que no voleu que us faci anar sota la terra del bon Déu. (*A Caveler.*) I vós, senyor, que deixeu per als fusters menjar tan vil, mentre que els coloms que ells han pagat han de satisfer el vostre delicat apetit: torneu-los al meu home o faré venir tantes dones a ajudar-me que no deixaran ni un bocí de vós sense esgarrapar. Si els nostres marits es veuen subjugats per la llei, i obligats a suportar els vostres greuges, les seves dones no faran cas de les lleis i us clavaran una bona pallissa.

CAVELER

Marxem, De Bard, i anem-nos a queixar al nostre senyor ambaixador.

Surten Caveler i De Bard.

DOLL

Sí, marxeu, i envieu-nos-el, i també li donarem la benvinguda que es mereix. M'avergonyeix que els anglesos nascuts lliures, havent vençut els estrangers en les seves pròpies terres, hagin d'aguantar-ne d'aquesta manera els abusos i les amenaces quan són a casa.